

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30 40 50 60

0 mm

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

Større end Jordlivets Kval er hans, Bruden han søgte ei sans. Sluknende Stjerner, o skjul eders Glans, I Terner, gaa ikke til Dans! Men Noffen ved Harpen, for Bjerg og Dal Synger om Elstovs Kval; Gjemmer sig siden i dyben Dal, Sluttes saa Elvkvængens Bal.

Se tente paa Kjolstad ifjor.

Se tente paa Kjolsta ifjor, med mye Sori aa Moie; Tit syntes je Noa var stor, men jeg maatte la me noie; Je satte mi Lit te Gud, Na ingen a'n Man; Te Baaren je slipper vel ut Ifran den den stemme Jan'!

Na Alle saa sier dom de: Paa Kjolsta a vont aa vara Længste Da'en den ræffer inte te, Stot om Kvællen maa vi færa; Vi somler te langt ut paa Nat, (Ja er' intet Ja'n te Man?) Na enda saa lægger dom te, Atte Kjærringa er værre end han.

Om Maarran saa slyer'n op Na river paa sei Broka, Derefter saa tar'n en Sup, Na gleiner bort paa Kloka: „Kjære Gutter, staa naa op! Naa æ Kloka mot di tre, Stel naa alle Gampa, ihop Na sea saa høgger I Ve.“

Demme ryker Kjærringa op Na kaster paa sei Stakken Derefter saa tar a' en Nok Na slæng se ner paa Krakken: „Kjære Senter staa naa op! Naa æ Kloka si' tre, Kok slyst Billinga, aus a' saa op; Na sea saa steller I Fæ.“

Na naa æ je saa indeli gla, Naa har je tent ut Nare, Mange Lat ffa naa Kjolstan ha For han dro me saa slitti i Haare; Je Veina ret ofte tok fat, Nær som Noa den blei me for stor, Aldri kommer je' te Kjolstan at. Nei, naa vil jeg bli him' hos a' Mor!

Afskeden.

Han:

Farvel; men Du min Pige maa ei bæve, Skjønt jeg nu maa bort fra elsket Havn. :.: Ud paa vilben Bolge maa jeg svæve, Mens Du har No i Hyttens trygge Favn. :.:

Hun:

Min Elskede! Jeg mægter ei at fue Den dybe Smerte inderst i mit Bryst. :.: Nei, altid skal, o Ven, mit Hjerte fue Af Kjærlighed til Dig, mit Savn, min Trost. :.:

Han:

Naar Baaren ler hernæst, og Bolger ghyge Mig til den Havn, hvor jeg min Lykke vandt, :.: Jeg kysser Dig, og da skal Hjertet synge Om Elstoven, jeg i min Hytte fandt. :.:

Hun:

O, den skønne Baar jeg glad vil vente, Mens Dig Bolgen stiller fjernt fra mig. :.: Ja af Savnet selv jeg Trost vil hente, Naar jeg tænker paa at gjense Dig. :.:

Han:

Naar Sydens Sol paa mine Kinder brænder, Jeg under Palmens Kroner venligt ler :.: Til Negerbarnets Dans — ved Jordens Ender Min Tanke altid i din Hytte er. :.:

Hun:

Glem ei de dyre Eder, Du har svoret, Naar Sydens Glæder vil bedaare dig! :.: At ei den Elstov, jeg saa ren har baaret, Forvandles skal til Torne paa min Bei. :.:

Han:

O, skjælv ei saa, min Brud! thi Havets Bolge Ei bryde kan vor Elstovs varme Tro. :.: Hvorhen jeg gaar, Dig mine Tanker følge, De altid i din lille Hytte bo. :.:

Hun:

Jeg skal ei skjæve, jeg mon sende Til Himlen op for dig min varme Bøn, :.: At om saa Du drog til Verdens Ende, En heldig Hjemkomst blev din Elstovs Løn. :.:

Kjærlighedsviser.

I Dalen ved Haabet der vinfer en Mø
I Ungdommens Dage en Rose saa rød;
Hun eier et Hjerte, der evigt skal slaa,
Min deilige Pige, som der monne gaa.

I Dalen ved Haabet vi vandred' saa tidt,
Hvor Maanen og Stjernerne tindred' saa blidt.
Der gav vi hverandre vort Hjerte og Haand
For evigt at knytte vort Kjærligheds Baand.

Jeg reiste fra Fader, fra Moder og Hjem,
Bist aldrig i Verden forglemmer jeg dem,
Og aldrig forglemmer jeg Eder, jeg svor.
Gi heller den Dal, hvor min Elskede bor.

At kjæreste Pige, agt vel paa mit Ord,
Vi Alle maa blive til sorteste Jord;
Saalange som Hjertet og Pulsen kan slaa,
At elste en Anden jeg ei kan formaa.

At kjæreste Pige, agt vel paa mit Ord,
Vi Alle maa blive til sorteste Jord;
Hvor glad og hvor lykkelig'er ikke den,
Som her udi Verden kan have en Ven.

At, hvorfor vil du tvinga mig at sjunga
Fast jag kan en litan visa jag.
Jag vil heller dansa med de unga
Hele natten indtil Ljusan dag.
Stundom hender det naar ingen hor' mig
Enkla toner kvæles af mit brøst
Dit er kånsterna som så forfor' mig
At jeg vågar hoie op min Røst.

At om jag kunde, som jag ville sjunga
Enkla toner af en klar krystal;
Om mit hjerta låg uppå min tunga
Gledjes mamma af dets toners folk.
Men nu kommer sången tyft och sagta
Fast at mamma, hun er snil endå
Och för gåsferna bör jag mig vackta,
At icke fler end en får hora på.

Tilføjs hos G. B. Strøm.

[Kro] u.a.